

Reflecții asupra creșterii – numărul 42, martie 2020

Lucrul în vecinătăți și sate

La începutul precedentului Plan de Cinci Ani din 2010, Casa Universală a Dreptății a făcut un apel la bahá'íi din întreaga lume să învețe despre intensificarea eforturilor din vecinătăți și sate. De atunci, prietenii care servesc în numeroase zone geografice au făcut progrese semnificative în înțelegerea dinamicilor care stau la baza unui nucleu în creștere de indivizi devotați viziunii lui Bahá'u'lláh despre o nouă Ordine Mondială, în special într-un centru de activitate intensă. Experiența a demonstrat că împuternicirea populațiilor locale din cadre restrânse este o capacitate fundamentală care le permite prietenilor dintr-o zonă geografică să accelereze mișcarea acesteia pe verticala creșterii.

Un element indispensabil în cultivarea unui proces înfloritor de construire a comunității este lărgirea domeniului de aplicare al procesului de institut prin mărirea numărului de localnici care sunt angrenați într-un ritm de pregătire și care învață să aplice Revelația lui Bahá'u'lláh în propriile vieți și în viața comunității lor. Pe măsură ce acești prieteni studiază, acționează și reflectează asupra experienței lor, implicându-i și pe alții într-o conversație tot mai largă despre bunăstarea comunității, capacitatea se clădește rapid, iar impactul Cuvântului lui Dumnezeu este tot mai vizibil când familii întregi, grupuri de tineri, prieteni și vecini devin protagoniști în stimularea unei vieți de servire și adorație.

Acest număr din *Reflecții asupra creșterii* vă prezintă câteva relatări care evidențiază modul în care prietenii ce servesc în instituții și agenții acumulează experiență în stabilirea unui ritm de pregătire și a unui sistem de însoțire a indivizilor care se ridică din sânul unei vecinătăți sau al unui sat; mai este evidențiat modul în care grupuri de oameni învață împreună și se sprijină între ei în nuclee în creștere din cadre restrânse, precum și modul în care procesul de construire a comunității este lărgit pentru a cuprinde tot mai multe case și familii.

În următoarele două relatări din Asia de Sud-Est și din America de Nord, vedem cum prietenii lucrează în mod sistematic în zone mai mici din cadrul unor vecinătăți pentru a mări numărul de localnici angrenați într-un ritm de pregătire și pentru a se sprijini unii pe alții să servească drept învățători de lecții pentru copii, animatori de juniori și facilitatori de cercuri de studiu.

MALAYSIA

Agențiile și instituțiile din zona geografică **Klang**, alături de o echipă de colaboratori locali, au depus un efort concertat pentru a intensifica modelul de acțiune în câteva vecinătăți, propunându-și să ajungă în mod sistematic la fiecare locuință și să invite familiile să se implice în educația spirituală a tuturor membrilor lor.

De la bun început, în loc să transmitem doar ideea studiului cărților, îi invităm pe tineri să își aducă contribuția la propria dezvoltare și la dezvoltarea comunităților lor. Această abordare creează o mentalitate axată pe servire. În fiecare ciclu, avem un grup de prieteni nou-înrolați care încep să studieze cărțile de institut și să avanseze în secvența de cursuri. În același timp, părinții tinerilor implicați sunt încurajați să participe la sesiuni de seară pentru a se familiariza cu conținutul materialelor institutului de pregătire.

Pentru a forma o echipă inițială de facilitatori, animatori și învățători locali în fiecare vecinătate, în cadrul fiecărui ciclu de trei luni au loc, pe lângă cercurile de studiu continue, campanii de institut care se desfășoară pe durata weekendurilor și a perioadelor mai lungi de vacanță școlară. Alături de o echipă de colaboratori, participanții întreprind vizite zilnice în vecinătate, învață să invite familiile să se alăture programelor educaționale oferite și, totodată, își încep propriile lecții pentru copii și grupuri de juniori. În același timp, indivizii care se pregătesc pentru a deveni facilitatori sunt sprijiniți să formeze cercuri de studiu, în special împreună cu prietenii și vecinii lor. Se acordă mult timp însoțirii celor care încep să pășească pe calea servirii. Coordonatorii de institut zonali, împreună cu Comitetul Zonal de Creștere și

Membrul Corpului Auxiliar, lucrează îndeaproape cu colaboratorii pentru a pregăti vizite săptămânale la noii învățători, animatori și facilitatori din vecinătate. De asemenea, au loc periodic tabere pentru copii și juniori în cadrul cărora prietenii care își pot oferi timpul doar ocazional pot și ei să servească.

Pentru a accelera procesul de creștere și dezvoltarea capacității în rândul prietenilor din localitate, a trebuit să ne desfășurăm fazele de expansiune mai frecvent, de exemplu, o săptămână pe lună. În fiecare vecinătate, realizăm vizite zilnice pentru a putea să interacționăm cu cât mai mulți localnici – în special cu familiile – și a spori semnificativ participarea la lecțiile pentru copii și la grupurile de juniori. În aceste cadre restrânse, în special mamele sunt cele care se angajează în mod activ într-un model zilnic: dimineți ce cuprind rugăciuni în zori de zi, studiu, reflecție și planificare, precum și după-amiezi dedicate interacțiunii cu prietenii din vecinătate prin vizite acasă, devoționale, studiu, planificare pentru lecțiile pentru copii și grupurile de juniori și consultări împreună.

Printre cadrele din vecinătate în care activăm în mod intensiv se numără și unele comunități rezidențiale cu circuit închis. Am observat că perioada cea mai bună pentru a ne întâlni cu oamenii este între orele 15:00 și 17:00, când mulți dintre ei se întorc de la serviciu sau de la școală. Copiii sunt de obicei afară, la joacă, iar părinții fac mici plimbări sau își stropesc grădinile. Îi invităm pe vecini să ni se alăture în activitățile de construire a comunității și le vorbim despre nevoia de împuternicire spirituală a tinerei generații. În unele conversații purtate cu părinții am constatat că aceștia sunt deschiși față de ideea de a acorda atenție dezvoltării caracterelor copiilor și că se plâng adesea că materialismul și utilizarea generalizată a rețelelor sociale i-au îndepărtat pe copii de ei. Familiile încep prin a „face proba” programelor educaționale oferite de comunitatea bahá'í, iar interesul părinților crește pe măsură ce sunt introduse rugăciuni și concepte spirituale în cadrul vizitelor ulterioare făcute de învățători de lecții pentru copii și de animatori. Când văd efectul transformator al programului asupra copiilor lor, părinții devin receptivi la a organiza rugăciuni în familie și a găzdui întâlniri devoționale și, în final, la a studia cursurile de institut.

CANADA

De aproape un deceniu, vecinătatea **Greenboro** din Ottawa este un centru de activitate. Creșterea a luat avânt prin sosirea câtorva pionieri, printre care se numără și un Membru al Corpului Auxiliar cu familia sa, precum și a unor tineri care servesc cu normă întreagă pe parcursul anului și în vacanța de vară. Deși mare parte din forța vecinătății se datorează programului de împuternicire spirituală a juniorilor, prietenii care servesc acolo și-au dat seama ca trebuie să își intensifice eforturile de a ridica resurse din rândul populației locale pentru a menține creșterea. Unul dintre credincioși descrie măsurile luate:

Cu câteva zile înaintea bicentenarului Nașterii lui Bahá'u'lláh, ne-am fixat două obiectiv pentru vecinătatea noastră: să avem cel puțin 10 sărbătoriri organizate de tineri din cadrul populației locale și să creștem numărul de activități de bază de la 10 la 100 până la bicentenarul Nașterii lui Báb. Când numai patru tineri s-au prezentat la o întâlnire pe care o organizasem pentru a-i ajuta să-și planifice festivitățile și când unul singur dintre ei a rămas să studieze călăuzirea de la Casa Universală a Dreptății, ne-am dat seama că nu vom reuși să atingem cel dintâi obiectiv. Și, deși am avut mai multe sărbătoriri în vecinătate, niciuna nu a fost organizată de tinerii locali. Acest moment de criză părea să indice că trebuie să acordăm mai multă atenție întăririi procesului de institut pentru a construi capacitatea prietenilor din vecinătate.

Așa că am început să ne întâlnim în fiecare zi pentru a ne ruga împreună, a ne consulta și a planifica activitățile zilei. Pentru a lărgi impactul procesului de construire a comunității, am făcut o listă cu toate familiile care aveau copii și juniori ce participau la activitățile educaționale și le-am invitat să-și deschidă casele pentru întâlniri devoționale.

I-am identificat pe cei care progresaseră cel mai mult în secvența de cursuri și le-am împărtășit viziunea de a intra în contact cu numere mai mari de tineri din vecinătate. Împreună, am început să planificăm prima campanie intensivă de institut pentru tineri. Pe parcursul a patru săptămâni, am luat legătura cu

frații și surorile mai mari ale juniorilor din program, cu prietenii, vecinii și cu alte persoane din comunitatea extinsă.

În timpul campaniei, care s-a desfășurat în perioada vacanței școlare, cei care serveau ca facilitatori au fost deosebiți de conștienți de importanța punerii în legătură a studierii cursurilor de institut cu dorința tinerilor de a servi în vecinătate și de a invita și alte persoane să li se alăture pe acest drum. Până au ajuns la final, participanții făcuseră planuri de a începe activități și de a implica mai mulți juniori și copii și își notaseră numele prietenilor pe care aveau să îi invite la următoarea campanie.

Imediat după campanie, aflându-se încă în vacanță, tinerii proaspăt pregătiți s-au alăturat echipei din vecinătate în modelul zilnic de studiu, acțiune și reflecție al acesteia. Se reuneau în fiecare zi pentru a face un plan și a se sprijini unii pe alții în ducerea la îndeplinire a respectivului plan. Au profitat și de ocazia de a lucra alături de facilitatorii lor, care au experiență de animatori și învățători de lecții pentru copii. Procesul de inițiere a activităților a fost menținut deosebit de simplu; facilitatorii au fost atenți să nu-și impună propriile idei, ci să se concentreze pe adevărurile și principiile expuse în Cărțile 3 și 5 din secvența de cursuri. Tinerilor li s-a lăsat mult spațiu pentru a se gândi la cele mai bune soluții pentru vecinătatea lor. Acest proces a devenit un model recurent în timpul vacanței școlare.

În prezent, observăm că tinerii petrec două sau trei seri pe săptămână ținându-și propriile activități sau însoțind pe altcineva. Continuă să se întâlnească în grup mare o dată pe săptămână, socializând, reflectând asupra săptămânii care s-a scurs și făcând planuri pentru următoarea campanie intensivă de institut. Viziunea întărită în permanență este cea a unui cerc tot mai larg de prieteni care împărtășesc conceptele spirituale despre care învață cu familia și prietenii lor și îi invită să se alăture pe această cale de servire.

Având acum o cohortă apreciabilă de tineri care își dezvoltă capacitatea prin procesul de institut și se ridică să realizeze activități de bază, pregătirile pentru bicentenarul Nașterii lui Báb au decurs cu totul altfel. A fost mai ușor să îi ajutăm pe tineri să-și planifice propriile sărbătoriri, în special împreună cu grupurile lor de juniori și cu lecțiile lor pentru copii. Deși de această dată nu am stabilit un obiectiv vizând numărul de sărbătoriri organizate de tineri, au avut loc mai mult de 10.

În ceea ce privește obiectivul nostru de a atinge 100 de activități de bază până la bicentenarul Nașterii lui Báb, știam că va fi dificil de îndeplinit, însă, așa cum spune Casa Dreptății, „asemenea dezvoltării unui organism viu, creșterea se poate produce rapid atunci când condițiile sunt propice”.

Inspirați de spiritul crainicilor aurorei, ne-am angajat să ne intensificăm și mai accentuat eforturile de a pune cât mai multe suflete în legătură cu Revelația lui Bahá'u'lláh, drept cadou făcut lui Báb. După ce au participat la o campanie de institut pe perioada verii, tinerii din vecinătate au început să servească drept animatori de grupuri de juniori și să predea lecții pentru copii, implicându-și în același timp familiile și vecinii în întâlniri devoționale. A fost minunat să îi vedem lucrând ca grup, planificând și reflectând împreună în fiecare săptămână și însoțindu-se unii pe alții pe teren. Multe dintre activități sunt încă în stadiu incipient, însă tinerii sunt hotărâți să le susțină.

Cu ocazia aniversării Nașterii lui Báb, vecinătatea a depășit 100 de activități de bază. Mai sunt încă foarte multe de făcut, însă, pentru moment, suntem fericiți și impresionați de forța acestui proces.

Următoarele două relatări din America de Nord și din Europa oferă detalii despre procesul dinamic ce se desfășoară în centre de activitate intensă atunci când capacitatea este clădită în rândul populației locale și când prietenii ce formează un nucleu în extindere învață laolaltă să susțină un model crescând de activitate în cadrul lor unic.

STATELE UNITE

Relatarea de mai jos descrie elemente-cheie observate la nivel de vecinătate și împărtășite de câțiva credincioși în urma vizitei lor în zona geografică **Triangle**:

În timpul vizitei noastre, ne-am întâlnit cu membrii nucleelor care servesc în vecinătăți. Am remarcat încă de la început nivelul ridicat al orientării lor către exterior: eforturile de construire a comunității ajungeau la o populație locală diversă din care făceau parte vecini, familii, rețele de prieteni de la școală și de la muncă, precum și persoane întâlnite în spațiile comunității locale. Am observat că aveau o mare încredere în capacitatea acestei populații de a se ridica și de a își asuma controlul procesului de creștere. În fiecare ciclu, grupuri noi de tineri sunt invitate să intre în procesul de institut, iar grupurile mai vechi avansează cu pregătirea.

Prietenii care servesc în vecinătăți au o viziune despre ridicarea unor grupuri de facilitatori locali pe care îi văd drept protagoniști de la bun început. Procesul începe cu participanții care studiază Cartea 1 și Cartea 3 sau 5 în prima lor campanie, Cărțile 2 și 4 în cea de-a doua campanie a lor și Cărțile 6 și 7 în cea de-a treia campanie a lor. Astfel, ei ajung în măsură să servească drept facilitatori pentru toate cursurile dintr-un an. A fost interesant să vedem cum campaniile de institut au loc la firul ierbii. În mai multe zone din vecinătate, facilitatorii ridică în mod continuu noi tineri care să servească drept resurse pentru fiecare zonă în parte. Ei ajută pe fiecare să simtă că face parte dintr-un nucleu de prieteni care muncesc cot la cot.

S-au utilizat unele abordări creative în procesul de însoțire a prietenilor în câmpul acțiunii. De exemplu, mai multe grupuri de juniori se reunesc la aceeași oră și în același loc pentru ca coordonatorul de juniori să poată vizita un număr mai mare de grupuri în aceeași după-amiază. Acest lucru le permite și animatorilor să se sprijine reciproc, iar animatorii noi se simt mai în largul lor când își asumă controlul asupra grupurilor lor, în special când vine vorba de facilitarea studiului textelor.

În tot mai multe zone din aceste vecinătăți, un mic număr de indivizi se adună periodic pentru a se consulta, a planifica, a acționa și a reflecta împreună. Aceste întâlniri au loc în diferite momente din timpul săptămânii, oferindu-le prietenilor locali numeroase ocazii de a participa.

Multe persoane din aceste grupuri de prieteni susțin un model de acțiune care cuprinde tabere periodice pentru copii și juniori și un număr tot mai mare de devoționale în familie, toate acestea adăugându-se activităților educaționale de bază care au loc în vecinătate. Serile săptămânale pentru tineret au crescut capacitatea unor întregi grupuri de tineri care se adună laolaltă pentru rugăciune, reflecție, studiu și pregătirea activităților de peste săptămână. Observăm că s-a generat sentimentul unei mișcări colective.

Am remarcat în special faptul că celor care servesc în vecinătate li se dă libertatea de a învăța prin acțiune. Membrii instituțiilor și agențiilor sunt mereu dispuși să îi însoțească pe prieteni, având grijă ca niciunul să nu se simtă izolat și asigurându-se că învățăturile și cunoștințele curg în mod constant între diversele nuclee. Am observat că prietenii au o viziune pe termen lung a creșterii; nu se descurajează când apare o criză sau când numărul de participanți scade temporar. Deși servesc în vecinătate, ei simt și că fac parte dintr-un proces mai larg, contribuind la dezvoltarea zonei geografice ca întreg.

ITALIA

În zona geografică **Mantova**, procesul de creștere a luat avânt acum mai bine de un an, când 12 absolvenți ai programului de împuternicire spirituală a juniorilor au intrat în procesul de institut și, pășind împreună pe calea servirii, și-au invitat semenii să li se alăture. Acești tineri trăiesc în șase localități apropiate, în cadre rurale sau de vecinătate. Făcând parte dintr-o rețea de prieteni de pe cuprinsul întregii zone geografice, ei au învățat să se sprijine reciproc în aceste cadre restrânse în care progresează modelul de activitate.

Iată cum descrie unul dintre acești tineri începutul drumului lor:

În localitatea noastră nu se întâmpla mare lucru în afară de un grup de juniori care s-a și întrerupt pentru o vreme. După ceva timp, ne-am făcut mai mari și am intrat la institut alături de alți tineri.

Încă de la începutul studierii cursurilor de institut, având adesea prilej de studiu intensiv, unii dintre acești tineri au servit ca învățători de lecții pentru copii. Au învățat să își sprijine și să își consolideze reciproc demersurile din

vecinătăți ca grupuri de învățători, întărindu-și viziunea de servire a comunităților și legăturile de prietenie dintre ei. Un tânăr rememorează caracterul reflecției lor de la momentul în care au început să se reunească pentru a face planuri:

Când am început să ne întâlnim, am încercat să notăm numele tuturor copiilor, juniorilor, tinerilor și familiilor pe care le cunoșteam, apoi ne-am consultat cu privire la bunăstarea tuturor. Acest lucru ne-a ajutat să întrezărim pașii următori.

După trei luni în care au menținut lecțiile pentru copii și și-au continuat studiul cursurilor de institut, tinerii și-au lărgit grupul invitându-și prietenii să li se alătore pe calea servirii. Împreună au construit o viziune comună prin studierea materialelor de la conferințele de tineret și au vizitat și sprijinit activitățile educaționale existente, avansând în același timp în secvența de cursuri. Mulți tineri și-au format și propriile grupuri de juniori sau lecții pentru copii ca rezultat al acestor demersuri.

O rețea de circa 60 de tineri este în prezent implicată în procesul de construire a comunității din aceste șase localități. La fiecare pas, aceștia învață să ofere lecții pentru copii și să inițieze grupuri de juniori cu sprijinul semenilor lor. De asemenea, ei studiază împreună, în diverse spații, călăuzirile Casei Universale a Dreptății și analizează numeroasele întrebări pe care și le pun despre viață și societate. Câțiva dintre tinerii participanți au făcut următoarele remarci:

Acum ni se alătură și alți prieteni. Gândim toți ca un singur grup. O seară pe săptămână este dedicată pregătirii; o după-amiază o petrecem cu copiii și juniorii; în altă zi, vizităm familiile sau le dăm telefon, apoi ne reunim pentru alte activități. Petrecem mult timp împreună și cu alți prieteni de-ai noștri din vecinătate. Avem întâlniri devoționale foarte simple cu familiile și cu prietenii noștri sau la școală.

Învățăm să fim atenți la talentele și capacitățile unice pe care le dezvoltă fiecare dintre noi, să ne analizăm mai în profunzime realitatea și să reflectăm cu regularitate asupra actelor de servire pe care le săvârșim în cadrul comunității noastre. Această abordare creează o cultură nouă în zona noastră geografică, ajutându-ne să găsim în fiecare zi posibilități noi de a implica grupurile de tineri într-o conversație puternică ce urmărește să transforme societatea.

De când acest grup de tineri aflat într-o continuă creștere învață prin acțiune, un cerc tot mai larg de părinți le sprijină procesul. În cadrul acestui cerc, un grup de mame ale căror copii participă la programele educaționale studiază secvența de cursuri.

Grupul nostru este alcătuit în proporții egale din tineri și din mame de juniori și de copii. Un grup de mame a studiat Cărțile 1, 3 și 5 și va începe în curând lecțiile pentru copii. Sentimentul nostru este că oameni de vârste diferite avansează cu toții pe aceeași cale, uniți de aceeași viziune. E ca și cum am fi cu toții o familie!

Relatarea următoare din America de Sud descrie felul în care un grup de localnici care încep să aplice ceea ce învață, dobândesc experiență practică și fac dovada dorinței de a-i ajuta pe ceilalți pot fi însoțiți și pregătiți să servească drept colaboratori angrenați într-un sistem mai larg menit să ofere sprijin noilor prieteni care se ridică să servească.

ECUADOR

În **Manta**, un oraș-port situat pe coasta centrală a Republicii Ecuador, credincioșii care servesc în agențiile zonale stabilesc un sistem de însoțire a echipelor de facilitatori, animatori și învățători la nivel de vecinătate. Acest demers a implicat ridicarea unei rețele de colaboratori printr-un proces de identificare, pregătire și vizitare a indivizilor care au dobândit experiență în activitățile educaționale aferente și care au arătat disponibilitatea de a pași pe calea servirii alături de ceilalți. Iată cum descriu prietenii etapele pe care le-au parcurs:

În eforturile noastre de a identifica potențiali colaboratori, am realizat că este esențială prezența noastră la întâlnirile zonale și în diverse spații din vecinătate. Pe parcursul reflecțiilor noastre, reușim să ne gândim

practic la modul în care îl putem însoți pe fiecare dintre acești prieteni și la modul în care dorește fiecare să servească. De exemplu, unul dintre noi ar putea spune: „Eram cu acest tânăr; are o capacitate foarte mare și mi-a vorbit despre lecțiile pentru copii și mi-a povestit despre grupurile de juniori. Cred că ar trebui să îl însoțim într-un fel sau altul”. Apoi, altul dintre noi poate să continue imediat procesul, având o conversație cu acel tânăr.

Deoarece învățătorii de lecții pentru copii și animatorii colaborează și își țin sesiunile în paralel în aceeași zi, coordonatorii și Membrii Corpului Auxiliar consideră aceste spații drept ocazii de a găsi prieteni care ar putea servi drept colaboratori.

Imediat ce identificăm un potențial colaborator, care este adesea un tânăr, vorbim mai întâi cu părinții săi pentru a le descrie caracterul acestei serviri. Apoi, ne vedem cu tânărul ca să-i explicăm rolul unui colaborator și ce presupune procesul de pregătire. Din acest punct, considerăm că acest individ face parte din echipa de coordonatori și îl integrăm fără întârziere în procesul de consultație, studiere a călăuzirii, reflecție și planificare de la nivelul vecinătății. Un aspect important atunci când îi însoțim pe alții este să avem o atitudine fără prejudecăți și să vedem în toți cei din jurul nostru drept potențiali membri ai unui nucleu în plină creștere de prieteni care lucrează împreună.

Pregătirea practică a noilor colaboratori din aceste vecinătăți este facilitată de coordonatori; pe parcursul unei luni, fiecare colaborator învață despre toate elementele programului pe care îl va sprijini.

Facem un efort pentru a profita de fiecare ocazie de a genera capacitate într-un colaborator, astfel încât acesta să învețe ceva nou, oricât de mic, în fiecare zi. Să luăm exemplul modului în care un învățător de lecții pentru copii este pregătit să devină colaborator. În primele trei săptămâni, analizăm și explorăm împreună câteva domenii-cheie legate de acest imperativ educațional, cum ar fi conversațiile presupuse de invitarea copiilor la lecții și aspectele privind susținerea propriu-zisă a lecțiilor: cum să spună o poveste, cum să predea cântecele și cum să mențină armonia în rândul copiilor atunci când aceștia sunt mai neastâmpărați. Apoi, trecem la chestiunile administrative: strângerea de informații despre copii cu ajutorul listelor și formularelor, urmărirea numărului de lecții din vecinătăți și realizarea unui recensământ general. După ce au fost acoperite aceste subiecte, colaboratorii intră de îndată în acțiune, însoțind inițial alți învățători de lecții pentru copii care au acumulat deja mai multă experiență. Aceasta le permite să observe eventuale aspecte pe care ar dori să le sugereze altor învățători.

În următoarea fază a pregătirii, colaboratorul însoțește mai mulți învățători de lecții pentru copii care sunt pe cont propriu, participând la lecții, ajutându-i pe învățători să se pregătească, ținându-le locul când sunt absenți și organizând întâlniri de reflecție. Observăm că, pe măsură ce colaboratorii învață și dobândesc experiență, încep să înțeleagă funcțiile multiple ale unui coordonator.

După pregătirea inițială, este implementat un proces bine definit care urmărește să implice în mod activ colaboratorii, pentru fiecare dintre cele trei imperative educaționale, în impulsționarea lucrului din vecinătate. Un coordonator de institut explică:

În fiecare duminică mă văd cu colaboratorii. Pregătim o ordine de zi, ne rugăm împreună și aprofundăm Scrierile sau citim articole pentru a ne rafina înțelegerea. Apoi, analizăm progresele făcute de programul nostru, pregătim următorul plan săptămânal și mergem pe teren. Duminica următoare, reflectăm asupra a ceea ce s-a făcut pe parcursul săptămânii și ne pregătim pentru săptămâna următoare. Acesta este ritmul pe care-l urmărim. După prima lor săptămână, acești colaboratori însoțesc facilitatori și, după o lună, ajung să pregătească întâlniri de reflecție pentru facilitatori și pot organiza campanii intensive de institut.

O altă etapă importantă presupune sprijinirea colaboratorilor în a continua studiul secvenței de cursuri fără întrerupere. Este esențial ca ei să avanseze cu secvența oricare-ar fi: dacă sunt învățător de lecții pentru copii, s-ar putea să mă opresc după Cartea 3; dacă sunt animatorul unui grup de juniori, s-ar putea să mă blochez la Cartea 5. Depunând aceste eforturi, ne asigurăm că toată lumea continuă să studieze cu entuziasm și finalizează secvența completă.

Următoarele două relatări din Africa de Est și din Caraibi ne împărtășesc imagini ale transformării spirituale încurajate de Revelația lui Bahá'u'lláh în indivizi, în familiile acestora și în comunitatea ce îi înconjoară. Prima relatare ne prezintă felul în care studiul secvenței principale de cursuri le împuternicește pe femeile dintr-un sat prin impactul Cuvântului lui Dumnezeu. În cea de-a doua relatare, prietenii largesc influența procesului de construire a comunității și constată efectul tot mai puternic al acestuia asupra elementelor de cultură implicând familii întregi și sistematizându-și demersurile de a îmbunătăți viața spirituală a tot mai multor locuințe dintr-o localitate.

UGANDA

Zona geografică **Kalapata** din estul Ugandei are 25 de localități în care a fost inițiat procesul de construire a comunității. Printre cele mai avansate sate se numără **Kalengo**, unde grupuri de femei intră și avansează în secvența de cursuri. În acest sat, procesul de creștere a început să se consolideze în jurul perioadei bicentenarului Nașterii lui Bahá'u'lláh, când peste o mie de persoane, majoritatea femei, au fost prezente la festivități. Ca parte din demersurile post-eveniment menite să aducă participanți în procesul de institut, a fost inițiat un cerc de studiu cu un grup de femei, mai în vârstă și mai tinere. Membra Corpului Auxiliar și asistenta acesteia au servit ca facilitatoare.

Cercul de studiu a devenit un mediu important în sprijinirea femeilor în efortul de a cerceta ce se întâmplă în viețile lor și de a discuta despre viața de familie și dificultățile din comunitate în contextul studiului cursurilor de institut. Între unele dintre participante existau conflicte personale vechi care erau cunoscute în comunitate și care le afectaseră relațiile. În timpul cercului de studiu, aceste participante s-au deschis una față de cealaltă și au discutat problemele pe care le aveau pe inimă, iar facilitatoarele le-au ajutat să își îmbogățească gândurile despre subiect cu Scrierile Sfinte și să cerceteze principiile care le puteau călăuzi în abordarea dificultăților cu care se confruntau.

Prin studiul cursurilor și memorarea și reflecția asupra citatelor, femeile în cauză au hotărât să-și viziteze reciproc casele pentru a se ruga și a începe întâlniri devoționale. Dezbinarea care le afectase pe locuitoarele satului s-a transformat în relații pline de iubire și de bună-dispoziție. Această transformare a fost observată și de alte locuitoare, așa că multe alte femei s-au simțit atrase de studiul Cărții 1.

Când grupul inițial de femei a trecut la studiul Cărții 2, s-au format, cu ajutorul lor, trei cercuri de studiu cu noi grupuri de femei. Temele de aprofundare din Cartea 2 le-a inspirat la acțiune: reflectarea asupra vieții lui Bahá'u'lláh le-a determinat să se ridice să propovăduiască Credința; aprofundarea Sărbătorii de Nouăsprezece Zile a dus la creșterea participării la această sărbătoare, iar multe dintre credincioasele nou-înrolate au dorit să fie gazde; ceea ce au învățat despre iubire și unitate în comunitatea bahá'í le-a insuflat dorința de a trăi în armonie desăvârșită atât în perioade de fericire, cât și în perioade de suferință; iar ceea ce au învățat despre contribuția la Fond le-a inspirat să ofere alimente, foc și mese gătite pentru o tabără și un festival de juniori.

În jur de 21 de femei au ajuns să finalizeze Cartea 3 și au început să ajute la predarea lecțiilor pentru copii care se formaseră. În prezent, sunt 11 mame care țin lecții cu regularitate. Mamele studiază acum Cartea 4, având intenția de a finaliza Cartea 7 până la Ridván 2020. Recent, două dintre membrele grupului de femei din sat au început să servească drept facilitatoare pentru cărțile inițiale din secvență.

HAITI

În satul Grand Bassin din zona geografică **Terrier Rouge**, mulți dintre cei 9.000 de locuitori sunt conștienți de comunitatea bahá'í care se dezvoltă în mijlocul lor. Mișcarea din zona geografică a început atunci când un grup de tineri s-au întors de la conferințele de tineret din 2013 pătrunși de o viziune clară și de dorința de a se îngriji de bunăstarea celor mai mici decât ei. Cu spiritele electrizate, s-au adresat semenilor lor și i-au invitat să li se alăture în demersurile lor. Mulți tineri au răspuns pozitiv și, după ce au urmat pregătirea, au simțit nevoia de a iniția, susține și lărgi lecțiile

pentru copii și grupurile de juniori. În continuare vă prezentăm relatarea împărtășită de un membru al comunității care descrie felul în care tinerii au insuflat un spirit de adorație și servire într-un număr tot mai mare de case din sat.

Satul Grand Bassin avea foarte puține întâlniri devoționale, dar, după primul val de campanii intensive de instituit care și-au propus să ridice învățători de lecții pentru copii și animatori, un grup de tineri care studiaseră Cartea 1 și erau influențați profund de ceea ce învățaseră despre puterea rugăciunii s-au hotărât să cultive întâlnirile devoționale în sat. Au vizitat pe rând fiecare casă pentru a vorbi despre rugăciune și a întreba familiile dacă doresc să participe. Unele persoane le spuneau: „Dar nu avem destul loc în casă, nu avem destule scaune”. Iar grupul le răspundea: „Nu contează, ne putem ruga stând în picioare în curte, sub copaci”.

Spiritul generat de această atitudine devoțională s-a extins și la juniori. Membrii unui grup de juniori au început să se întâlnească pentru rugăciune aproape zilnic. În fiecare seară, participanții mergeau acasă la un membru al grupului pentru a se ruga și a cânta la lumina lumânărilor sau a unor mici lămpi solare. Membrii familiei și vecinii se îngrămădeau la uși ca să participe și ei. Obiceiul rugăciunii a început să se răspândească. Juniorii se rugau alături de cei bolnavi, iar părinții au creat și ei spații în care să se roage împreună cu alții.

Au fost inițiate rugăciuni regulate în zori de zi într-un spațiu comun din una din vecinătăți, Tikampeche, la care participau părinții și familiile copiilor și juniorilor de la lecții. Curând după aceea, unii părinți au cerut să găzduiască rugăciuni în propriile case. Într-o zi, o mamă cu patru copii de vârste diferite înrolați în diverse activități educaționale a mărturisit la rugăciunile din zori că i se spusese că bahá'ii sunt răi și că nu ar trebui să se asocieze cu ei; după o conversație purtată cu unul dintre tineri, îngrijorarea ei s-a risipit. Câteva zile mai târziu, fiica ei ne-a împărtășit că, în trecut, nu voise să se implice în activitățile bahá'í, dar că acum nu mai putea trăi fără ele. „Vreau să înfăptuiesc mereu lucrarea lui Bahá'u'lláh,” a spus ea, iar mama sa a adăugat că nici ea nu-și mai poate imagina lumea fără Învățăturile lui Bahá'u'lláh. Din cele 76 de familii din această vecinătate, 67 au acum cel puțin un membru care participă la o activitate de bază, iar în 50 de familii, toți membrii sunt implicați.

Pentru a sprijini și dezvolta viața devoțională a comunității, Comitetul Zonal de Creștere a identificat un grup de prieteni din această vecinătate care să servească drept colaboratori.

Aceștia îi vizitează pe participanții care sunt deja implicați în procesul educațional, împărtășindu-le rugăciuni și încurajându-i să găzduiască întâlniri devoționale în casele lor. Organizează spații pentru reflecție, aducând laolaltă un număr tot mai mare de prieteni pentru a studia, a repeta desfășurarea conversațiilor, a reflecta și a planifica. Acum urmăresc să grupeze familiile pe zone mai mici pentru ca acestea să se poată sprijini reciproc și să învețe unele de la altele, dar și pentru a se asigura că mai mulți din cei care găzduiesc întâlniri devoționale au finalizat măcar Cartea 1.

Pe măsură ce adorația și servirea devin tot mai importante în viețile oamenilor dintr-o vecinătate, chiar și aspectele materiale ale vieților lor sunt afectate. Anul trecut, comunitatea s-a confruntat cu o gravă criză a apei când nu a plouat timp de 11 luni. Tinerii și juniorii au decis să sape un puț de care să beneficieze toată lumea, iar părinții au pus la dispoziție mâncare, ciment și alte resurse. Când ceilalți au văzut impactul unui astfel de act de servire vizând bunăstarea întregii comunități, au săpat și ei puțuri noi.

Când într-o vecinătate se întărește caracterul devoțional, apare un spirit puternic de unitate, iar barierele tradiționale încep să se prăbușească. În general, nu este un lucru obișnuit în cultura noastră ca tinerii să li se adreseze adulților, iar adulții nu consideră importante părerile tinerilor. Însă, în această vecinătate, adulții influențați de procesul de construire a comunității din jurul lor ascultă cu interes ceea ce au de spus tinerii, își arată aprecierea față de eforturile lor și găsesc inspirație în exemplul lor. Acum, ei cer „cărțile” ca să-și poată construi și ei capacitatea de a-și transforma comunitatea.

Material pregătit sub auspiciile Centrului Internațional de Propovăduire pentru instituția Consilierilor. Este posibil ca extrasele din relatările citate să fi fost editate sub aspectul corectitudinii gramaticale, al clarității sau al lungimii. Această publicație poate fi reprodușă sau distribuită integral sau parțial în cadrul comunității bahá'í fără permisiunea Centrului de Propovăduire.